

З НАГОДИ ДНЯ УКРАЇНСЬКОГО КІНО

7 вересня 2005 року в київському Будинку кіно відбулася прес-конференція з нагоди Дня українського кіно, під час якої було представлено програму реформування національної кінематографії. Голова Національної спілки кінематографістів України Борис Савченко і заступник голови НСКУ Владлен Кузнєцов виступили з тезами програми реформування, а також із критикою на адресу Міністерства культури України щодо політики в цій галузі. Наголошено було такі основні проблеми: відсутність ефективної структури; відсутність відповідальної за кінематограф особи у складі Міністерства культури, повноваження якої зосереджувались би саме на розвитку кінематографа; відсутність будь-якого діалогу між урядом і кінематографістами України. Представлену програму заздалегідь надіслано було до Міністерства культури, проте жодної реакції уряду досі немає. Як і не було жодного офіційного представника від Міністерства на прес-конференції.

Ірина Клименко

КІНОФІЛЬМИ 2005 РОКУ

За повідомленням Міністерства культури в Україні 2005 року випущено фільми: повнометражні — «Братство» (сценарій — С.Клименко, І.Дзюба, П.Мовчан, Б.Олійник, реж. С.Клименко), «Подарунок долі» (сценарій М.Мішуріної, реж. Г.Шигаєва, «Секонд хенд» (сценар. О.Жовни, реж. Я.Лупій). Науково-пізнавальні — «Інакші» (сцен. С.Зінов'євої, реж. М.Сурков), «Алло, мамо» (сценар. і реж. Т.Калужна), «Десята муза в Україні» (сцен. В.Кузнєцова, реж. І.Шкляревський). Документальні — «Один день з життя хірурга» (сцен. і реж. М.Кондратьєва), «Аксиома кохання» (сцен. Н.Черницька, реж. І.Дернова), «В степах України. Півстоліття по тому» (сцен. О.Москаленко, реж. Г.Давиденко), «Пам'ятати» (сцен. О.Завгородня, реж. С.Дудка), «Миттєвості Помаранчевої» (сцен. В.Васильєва, реж. В.Колодяжний), «Мистецтво без кордонів» (сцен. А.Лебедева, реж. М.Лебедевої). Анімація — «Примха» (сцен. і реж. М.Депоян), «Про кішку, яка упала з неба» (сцен. С.Кусенко, реж. Н.Марченкова), «Будиночок для равлика» (сцен. і реж. О.Педан).

«ОДИН ДЕНЬ З ЖИТТЯ ХІРУРГА»

Молода режисерка Марина Кондратьєва на студії «Укркінохроніка» завершила фільм про хірурга Олега Боброва (тривалість 18,5 хвилини). Олег Бобров, оперуючи невиліковно хворих (переважно з онкозахворю-

ваннями), повертає їх з того світу. Про це говорять самі хворі. Щоправда, час дії — один день, і ми не можемо знати, що буде з тими людьми, коли вони покинуть хірургічне відділення і чи справді Олег Бобров зцілює їх на тривалий час? Втім, боротьба за продовження людського життя є доцільною навіть у зовсім безнадійних випадках, тому авторка обмежила час дії таким коротким терміном. Не обминула вона і злободенної проблеми «безплатної» медицини, коли Олег Бобров пише хворому направлення на завтрашню операцію і список ліків, які необхідно тому чоловікові придбати.

М.Кондратьєва прагне змалювати портрет свого героя об'ємно, не обмежуючись тільки роботою, а показуючи його приватне життя: Бобров на рибалці, в родинному колі. На жаль, фільмові бракує авторського ставлення до зображуваного, тому він залишає враження телевізійного продукту. Фільмів як ігрових, так і документальних про подвижників-хірургів знято чимало, адже ця професія привертає увагу кінематографістів своєю унікальністю, екстремальністю, а люди, які її обрали, — своїм благородством. В цій галереї фільм «Один день з життя хірурга» займе своє місце.

Кореспондент «Кіно-Театру»

«СТОЖАРИ»

Міжнародний фестиваль акторів кіно відбувся в'яте в київському Будинку кіно з 25 по 30 вересня. Урочисте відкриття про йшло у Міжнародному центрі культури і мистецтв, після чого демонструвався новий фільм російського режисера Станіслава Говорухіна. Паралельно з конкурсними програмами (повнометражного і короткометражного фільмів), відбувалися прес-конференції, «круглі столи», діяв Акторський клуб. В конкурсі взяли участь фільми з Грузії, України, Росії, Польщі, Австрії, Білорусії. Найповніше було представлено польське кіно, в програмі якого був фільм про видатного художника-примітивіста з Криниці Никифора («Мій Никифор» К.Крузе). Завершився фестиваль фільмом Агнешки Холланд «Юлія повертається додому». Жаль тільки, що переклад з іноземних мов озвучувався не українською, як би належало, а російською.

Кореспондент «Кіно-Театру»

І КОРАБЕЛЬ ПЛИВЕ

«Крок» вже 12-й раз плавав у творчу подорож, цього разу по Дніпру. «Хоча з кожним роком фестиваль стає дедалі важче влаштувати на кораблі, все ж його організатори докладають максимум зусиль, щоб зберегти обличчя свята аніматорів», — гово-

рив його генеральний директор Ірина Клична. Хіба що доведеться надалі де зменшити його тривалість. На цьогорічній фестивалі подано близько 130 фільмів з 37 країн світу. Найбільше фільмів з Росії (27), серед яких кілька зроблених спільно українськими режисерами. Україна — п'ята за кількістю поданих робіт: їх шість, а більше, ніж у попередні роки. Це, зокрема «Війна яблук і гусені» Наталі Марченкової, «Засипле сніг дороги» Євгена Сивоконя, фільми його учнів: «Ключ» Олега Педана, «П'єса для трьох акторів» Олександра Шмигуна, «Блукаючи поміж...» Анатолія Лавренишина. На фестивалі було показано також фільми колишніх киян — Олексія Гетьмана (Бразилія) та Ігоря Ковальова (США), які сьогодні успішно працюють в західних студіях. Впродовж 10 днів учасники фестивалю, окрім конкурсної програми, змогли переглянути низку ретроспективних фільмів членів журі та відвідати численні майстер-класи.

Анна Косенко

ФЕСТИВАЛЬ З ЖІНОЧИМ ІМ'ЯМ

Другий міжнародний театральний фестиваль монодрам «Марія» організувала провела народна артистка України Лариса Кадрова. Відбувся він наприкінці вересня в Театрі у фойє (Театр імені І.Франка) відкрився виставою організаторки «Посади кохання», поставленою Олексієм Кужельним за твором Г.Маркеса. Українське мистецтво монодрам представляла також львівська актриса Наталка Половинка, яка працює в Молодіжному театрі ім. Леся Курбаса, — вона зіграла «Квітку-невісту». Було показано режисерський дебют народної артистки Білорусі Марії Захаревич — виставу «Я не залишу тебе». Актриса з Єгипту

Нора Амін, яка заснувала першу акторську агенцію в Каїрі, представила киянам виставу «Араб», яку зіграла англійською. Були також вистави з Росії та Польщі. До фестивалю було приурочено виставку на честь Марії Заньковецької, яку організували співробітники меморіального музею актриси, а також проведено «круглий стіл» «Виміри акторської майстерності сучасної Актриси», який вела театрознавець Валентина Заболотна.

Кореспондент «Кіно-Театру»

«ХОЛІДЕЙ!»

27 вересня в Культурно-мистецькому центрі НаУКМА відбулася подія під назвою «Театрально-джазовий проект «Холідей», що привернула велику увагу студентської молоді й усіх шанувальників джазу. Спершу — прем'єра вистави за п'єсою сучасного німецького драматурга Леоніда Тумазова «Холідей!» (режисер — Алла Заманська, в ролях — Тетяна Шуран і Олег Примогенов, переклад на українську: Марко Білорусець та Олександр Ірванець), в якій ідеться про останні години життя зірки американського джазу Біллі Холідей, розгортається драма життя співачки: приниження, страждання, любов, слава та її згасання. Вперше цю п'єсу було поставлено в Берліні, де головну роль зіграла сучасна джазова співачка Паскаль фон Вроблевські. Вона й приїхала до Києва з концертом спеціально в день київської прем'єри, виконавши пісні Біллі Холідей, Курта Вайля та ін. у супроводі українських музикантів. Проект реалізовано завдяки підтримці Гете-Інституту в Києві, відділу культури Посольства Федеративної Республіки Німеччина, Швейцарської культурної програми «Україна» та ін.

Кореспондент «Кіно-Театру»

АВТОРКА НАШОГО ЖУРНАЛУ — ЛАУРЕАТ ПРЕМІЇ ІМЕНІ ОЛЕНИ ТЕЛІГИ

Комітет Фундаторів, до якого входять Голова ОУН Микола Плав'юк, Голова Української республіканської партії «Собор» Анатолій Матвієнко, Голова Української всесвітньої координаційної ради Михайло Горинь, Президент адвокатської фірми Ігор Бардин (Канада), Голова НТШ в Європі Аркадій Жуковський, 5 років тому заснували Міжнародну літературно-мистецьку премію ім. Олени Теліги. Цього року Національний університет «Києво-Могилянська Академія» висунув на цю премію кандидатуру українського літературознавця, професора Римського університету «Ла Сап'єнца», засновницю та завідувачку кафедри україністики Оксану Пахльовську за книжку

■ Анатолій Матвієнко вручає премію Оксані Пахльовській. Фото Олександра Лепетуна.

«Українська літературна цивілізація», видану в Римі італійською мовою, та статті, опубліковані в Україні (серед них — і в «Кіно-Театрі»). Премію Оксані Пахльовській було вручено 24 серпня в приміщенні Музею книги і друкарства України.

Кореспондент «Кіно-Театру»

«МОЛОДІСТЬ» — ФЕСТИВАЛЬ ДЛЯ ІНОЗЕМЦІВ

Україна таки унікальна, бо де ще знайдеш таку країну, де б увесь кінопрокат, відеорінок і телебачення обслуговували іноземного кіновиробника, де б провідна кіностудія країни виробляла зарубіжні телесеріали?! Міжнародний кінофестиваль «Молодість», який фінансово підтримує держава, також змушений показувати іноземне. До Києва приїдуть режисери Роман Полянський, Кшиштоф Зануссі, Ежи Гофман та багато інших знаних кінематографістів. Пройде «Майстерня талантів» для молодих українських митців. Майже у всіх кінотеатрах, а також у кіноклубі НаУКМА демонструватимуть фільми позаконкурсних програм. У програмі «Фестиваль фестивалів» покажуть фільми, які вже брали участь в інших міжнародних конкурсах. Є програми «Сучасне кіно Франції», «Німецький бульвар», «Нове російське кіно». Україна бере участь у конкурсі студентських фільмів, з короткометражного і повнометражного кіно нашої країні немає чого представити.

Кореспондент «Кіно-Театру»

ОЛЕСЬ САНІН ФІЛЬМУВАВ НА КУБІ

Як повідомив Олесь Санін кореспондентові газети «Без цензури», він разом із оператором Сергієм Михальчуком на приватні інвестиції (продюсер Валерій Боровик) знімав документальний фільм про Кубу. Куба зацікавила замовників як один з останніх оплотів комунізму. Був намір також зняти Фіделя Кастро, щоб дізнатись, що він думає про світ та про Україну зокрема. Але після того, як Президент України задекларував своє зобов'язання боротися з тоталітаризмом у Білорусії, на Кубі та в інших аналогічних країнах, Фідель Кастро відмовився зніматися. Щоправда, невідомо, чи український глядач побачить цей фільм. Однак приємно, що Олесь Санін повернувся до режисури, адже з його ім'ям чимало українців пов'язують сподівання на наступні кроки українського кіно. Сам же він після «Мамая» (минуло більше двох років) за півтора місяці встиг зняти 50 рекламних роликів про Україну, які служили заставками до трансляції Євробачення (цікаво, що далі з тими роликами — чи вони тільки для разового користування?) Щодо планів знімати фільми, він висловив міркування про те, що «мистецтво має нести людям радість, а не відповідати якимось чинникам державних пріоритетів». Судячи з усього, радість від зустрічі з наступними картинами Саніна відчуємо не скоро, адже він задекларував, що кіно та професія режисера — це враження від життя. «А для мене кіно не є якимось апофеозом краси або місцем, де я знайшов собі притулок. Це одна із форм, у якій мені іноді подобається перебувати». Сказане означає, що робити в Україні фільм режисерові такого рівня немає сенсу, доки держава не виявить зацікавлення у власному кіно, не перегляне розцінки і не буде гідно оплачуватись праця кінематографістів. Адже значною мірою через ці причини простоюють провідні кінорежисери, а відтак оператори, художники, актори і т.д. Тоді як в сусідніх країнах кіно набрало потужних обертів і українські глядачі кожного дня в цьому переконуються, коли йдуть до кіоска з відеокасетами й дисками, до кінотеатру, на кінофестиваль чи вмикають телевізор.

Лариса Брюховецька

«УКРАЇНА» ЄЖИ ГОФМАНА

Перша частина документальної трилогії «України» польського режисера була показана 23 жовтня в Будинку кіно. Решта дві покажуть в лютому. А в серпні Єжи Гофман приступає до зйомок «Тараса Бульби».